

NÚRIA PRADAS

Editorial Bambú
és un segell d'Editorial Casals, SA

© 2020, Núria Pradas, pel text
© 2020, Editorial Casals, SA, per aquesta edició
Casp, 79 – 08013 Barcelona
Tel.: 902 107 007
editorialbambu.com
bambulector.com

Il·lustració de la coberta: Ignasi Font
Disseny de la col·lecció: Estudi Miquel Puig

Primera edició: febrer de 2020

ISBN: 978-84-8343-592-2

Dipòsit legal: B-1024-2020

Printed in Spain

Imprès a Anzos, SL

Fuenlabrada (Madrid)

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

Recordo com si fos ara el dia que ella se'm va acostar i em va clavar al damunt aquells ulls foscos i tan immensament tristos.

Recordo el trastorn que la seva presència em va provocar; la torbació davant la seva bellesa rara, diferent, inquietant. L'estranyesa davant d'aquella joventut embolcallada de negre.

Recordo el sotragueig injustificat del cor en sentir la seva veu:

–Ets en Joel Traver? El periodista?

I, llavors, va començar tot.

1. Aquest era jo

Jo somiava arribar a ser el millor periodista d'investigació del moment. Creia que no hi havia d'haver cap tema, per escabrós que fos, per moltes dificultats que comportés, que es pogués resistir al meu olfacte periodístic, a la meva ment escrutadora, a la meva ploma àgil.

Jo m'havia de menjar el món. I, durant un temps (ara puc afirmar que una mena de sort vestida de casualitat hi va fer més que les meves capacitats innates), un miratge es va instal·lar a la meua vida i em va fer creure que els somnis s'estaven convertint en realitat.

Vaig picar de nas amb un bon tema i tot va anar rodat. En va sortir un reportatge que vaig vendre a un mitjà escrit important.

Molt important.

Va tenir un ressò mediàtic immediat. El meu nom va començar a sonar i se'm va titllar de «jove promesa del periodisme emergent».

No se'm va acudir pensar, llavors, en plena borratxera de triomf, que sovint les promeses no s'acompleixen mai. I que hi ha ocasions en què el que sembla que ha d'emergir resta submergit.

Vaig rebre un premi. I vaig pensar que ja havia arribat al cim.

Pobre il·lús!

Crescut com estava, segur de mi mateix i de les meves aptituds, no vaig trigar gaire a publicar el segon reportatge. Sense pensar que era el moment que requeria més precisió. Que no podia badar. I, en canvi, el meu va ser un treball fet amb presses perquè estava convençut que el temps se'm menjava i tenia més ganes de vendre que d'informar.

Me'l van pagar bé. Però va ser un fracàs total.

Les males crítiques em van atacar com dards enverinats. El globus es desinflava i altres noms empenyien amb força. Noves signatures amb més mèrits o, simplement, noves joves promeses que gaudien del seu moment de sort, tal com jo havia gaudit del meu.

I em vaig convertir en un periodista *freelance* que no més posseïa un nom que sonava o que havia sonat.

I un nom no val res.

No he estat mai una persona humil. No he nascut per interpretar el paper de perdedor. El gust del triomf és difícil d'oblidar, i les oportunitats, diguem-ne així, que avui ens ofereixen els mitjans de comunicació per assolir un èxit ràpid, una popularitat fàcil, són temptadores.

Aviat em vaig veure fent de tertulià televisiu en programes de qualitat nul·la i en els quals l'ètica periodística brillava per la seva absència.

Ara ja no tan sols era conegut el meu nom: també es coneixia el meu rostre.

Signava autògrafs pel carrer i em comprava roba de dissenyadors. Però no estava satisfet. Sabia que no era això el que jo perseguia. I com que aquesta certesa em feia mal, la vaig enterrar molt al fons del cor, en un lloc remot d'on no pogués emergir per recordar-me el meu més que evident fracàs.

I els periodistes, els de debò, els que havien cregut en mi, van deixar de fer-ho, i aquells lectors que m'haurien pogut ser fidels si jo hagués tingut més paciència, si hagués seguit el meu camí, es van evaporar com el fum.

I és que la fidelitat dels lectors no es té, es guanya i es manté.

Aquest era jo: en Joel Traver, experiodista d'investigació *freelance*, tertulià de programes porquera, somiador de grans reportatges, quan aquella noia em va disparar per l'esquena la seva pregunta, al mig del carrer, una tarda càlida de maig.

2. Tinc el cas que busques

— **E**ts en Joel Traver? El periodista?

Li vaig respondre que sí, que jo era en Joel Traver, el periodista. I ella no va dir res. Només em va foradar una mica més amb aquells ulls tan negres i, després, va abaixar el cap i els va deixar passejar per terra.

La vaig observar amb deteniment. Digueu-ne deformació professional, si així ho voleu.

Era jove; molt jove. Segurament no arribava als vint anys. Potser, vaig pensar després d'un segon examen més detingut, contribuïa a aquesta sensació d'extrema juvenesa la seva figura fràgil i trencadissa. La poca alçada, les formes infantils del cos, mancat de curvatures sensuals. La pallidesa gairebé malaltissa del rostre. I aquella manera de vestir, tota ella de negre, amb la dessuadora amb caputxa tan poc adequada en aquells dies de calor gairebé estiuenca.

Vaig dubtar. Ben mirat, semblava més jove del que havia pensat en un principi. Començava a témer que només fos

una estudiant de batxillerat una mica gòtica i rareta que cercava l'autògraf d'un rostre popular, quan, per fi, va tornar a parlar. I, en fer-ho, vaig desestimar aquesta idea i vaig tornar a la meva primera impressió, perquè la seva veu traspuava maduresa. I una seguretat que li fluïa de molt endins. Una seguretat que es notava en com em mirava mentre parlava.

Gairebé hauria pogut dir que la mirada d'aquella noia era una mirada de vella. No! Potser seria més exacte dir que era una mirada sense edat.

Però el que no era, això segur, era la mirada d'una adolescent.

–I ara no tens feina, oi? Cap feina que t'agradi, vull dir.

Em vaig sentir agredit. Insultat. El meu ego em va fer considerar aquella afirmació no com una constatació, sinó com una impertinència. Què podia saber, aquella noia rareta, de mi i de les feines que m'agradaven i de les que no m'agradaven? Com es podia consentir que la gent anés pel món ficant-se en la vida professional dels altres, escopint-los a la cara els secrets més amagats?

Què podia saber una estranya de les meves expectatives no acomplertes, dels meus desitjos amagats sota una capa trencadissa de popularitat superficial?

Amb quina rapidesa em van passar totes aquelles reflexions pel cap!

I quin mal que em va fer aquella pregunta, tan curta, tan directa. Tan clara.

Estava a punt d'inventar-me tota una història d'èxits i d'encàrrecs que m'esperaven a la cantonada per fer-la beure a galet. Però no vaig tenir temps. Perquè ella encara no havia acabat. És clar que no. De seguida va afegir:

–Jo tinc un cas que requereix un bon investigador. Tinc el cas que busques.

Em van venir ganes de riure. Ara resultava que la noia en qüestió era una experta en investigacions periodístiques. I, a més, tenia més clar que jo mateix el que em convenia.

El més lògic hauria estat fer mitja volta i oblidar el tema, oblidar la noia i oblidar la dessuadora negra.

Però no sé per què –o potser sí que ho sé, perquè en el fons del fons encara quedava dins meu una espurna de curiositat periodística–, en lloc d’engegar-la a pastar fang, em vaig trobar dient:

–Quina mena de cas?

3. Un banc davant del mar

La vaig convidar a prendre un cafè. Però ella em va dir que no li agradaven els llocs massa concorreguts.

–Així, no vas mai a la discoteca, tu?

No es va dignar a contestar-me. Es va posar a caminar davant meu i vaig haver d'apressar el pas per atrapar-la.

Vam caminar una estona considerable en absolut silenci, un al costat de l'altra. A mi, la situació m'incomodava.

A ella, no.

Per fi vam arribar al passeig marítim. Hi bufava un vent més fresc que al centre de la ciutat, on ens havíem trobat. Un aire perfumat d'olors marines que, vaig pensar, feia molt que no respirava. Soc un urbanita convençut i practicant, jo. Només acostumo a trepitjar asfalt.

Ella es va asseure en un banc, de cara al mar, i jo la vaig imitar.

No puc amagar que em van venir ganes de riure. La situació era còmica; una mica friqui. Jo, un suposat aqueferat

periodista televisiu, una tarda de maig, mirant el mar, cosa que no feia mai, al costat d'una absoluta desconeguda que, a més, semblava haver-se oblidat de la meua presència.

Vaig pensar que havia comès una ximpleria i que valia més que me n'acomiadés de la manera més educada possible i agafar un taxi que em retornés al rovell de l'ou, perquè em feien mal els peus de la passejada.

I com si em llegís el pensament, llavors, ella va tornar a parlar.

–Sempre tens tan poca paciència?

Allò era massa!

–No, maca; el que passa és que no tinc temps per...

–Llavors per què m'has seguit fins aquí? Per què no m'has enviat a pastar fang fa mitja hora?

Tocat i enfonsat.

Vaig pensar que si en lloc de ser un mal periodista hagués estat un bon guionista, d'aquella situació n'hauria sortit una pel·lícula impressionant. Una pel·lícula digna del Woody Allen dels millors temps.

La noia em va tornar a mirar d'aquella manera que em removia alguna cosa oculta, secreta i angioxant per dins.

–Jo no t'obligo a res, saps? Però tu ets un bon periodista i jo tinc un cas que cal investigar.

Vaig esforçar-m'hi una mica i, finalment, vaig aconseguir dir alguna cosa més o menys coherent.

–Em prens el pèl, oi? Hi ha algú filmant amb el mòbil i després aquesta mena de conversa estúpida la penjaràs al Facebook, oi? Com puc ser...

–Saps qui és l'Eduard Aimamí?

Li vaig clavar els ulls al damunt amb suficiència.

–Doncs mira, sí, em sé la resposta. És prou conegut, aquest paio. Des de fa setmanes que la seva cara no para de sortir a...

–Un assassí.

No em vaig aixecar perquè m'havia quedat clavat al banc.

–L'Eduard Aimamí és un assassí. Ho sé. I només neces-
sito que algú com tu ho demostris.

No vaig dir res. A més d'immòbil, també m'havia quedat mut. De l'Eduard Aimamí es deien moltes coses. Però aquesta era nova. Nova i bestialment increïble. De fet, allò que acabava de sentir n'era tant, d'increïble, que vaig optar per fer l'orni.

–Bé. Ja veig que no t'interessa.

Ella es va aixecar, es va posar les mans a les butxaques de la dessuadora negra amb caputxa i va començar a allunyar-se.

–Espera! –vaig reaccionar per fi.

Es va girar. Lentament.

–No deus voler que assumeixi tot això en uns segons. Has d'entendre que tot plegat és difícil de creure, és...

No sabia què dir. Però el que sí que sabia era que en tot allò hi havia alguna cosa que anava més enllà del pur enteniment racional. Una intuïció que s'obria pas dins meu des de molt endins em deia que aquella noia no feia broma.

O, ben mirat, potser només era que el poder atrapa l'atenció de qualsevol. I si aquest qualsevol és un periodista, ja està tot dit. I, evidentment, l'Eduard Aimamí era el poder.

–T'entenc. No saps, encara, si em vols ajudar...

Va deixar la frase penjada a l'aire, com si aquelles paraules no fossin les adequades i en busqués unes altres.

–Si vols investigar el cas, t'esperaré aquí a la mateixa hora. Demà.

S'allunyava.

–Espera, dona. Digue'm com et dius.

Va fer que no amb el cap i la seva figura negra, encaputxada i fràgil, tan menuda, es va anar empetitint, empetitint, fins que va desaparèixer del tot.

No explicaré els debats interns en què em vaig veure immers aquelles vint-i-quatre hores. De llarg sabia que sempre cal anar molt en compte amb el poder. I amb els poderosos.

Van ser hores intenses. Una nit no dormida. Dubtes.

Tots tenim a la memòria alguna situació com aquesta.

Hem de decidir sobre alguna cosa que ens dona voltes i voltes pel cap i, en qüestió de segons, passa de semblar-nos l'oportunitat de la nostra vida a convertir-se en fum, en foc d'encenalls, en una bestiesa. Arribats en aquest punt, el cicle torna a començar.

Fins a l'infinit.

Fins que, gairebé sempre, el temps, el cansament o una intuïció misteriosa i oportuna decideixen per nosaltres.

Sigui com sigui, jo seia en un banc davant del mar l'endemà a la tarda.

4. Ella

Feia molt que deia a la seva mare que ella no servia per estudiar. De fet, això no era veritat. No del tot. Simplement no volia estudiar. Ho trobava una pèrdua de temps, perquè a casa seva el que necessitaven era arribar a final de mes.

La mare i ella estaven soles. El pare havia mort d'un mal lleig amb només quaranta-cinc anys, ja en feia uns quants. Però per molt que passés el temps, la mare no aixecava el cap. No es refeia. Vivia per viure. Potser per no deixar-la sola del tot.

I la veritat era que ja no tenia res a veure amb la dona alegre de les fotografies de l'àlbum desterrat a l'habitació. L'àlbum proscrit que de tant en tant ella fullejava d'amagat per no oblidar la cara del pare. Per recordar la riulla de la mare. Per veure's a si mateixa petita i protegida entre aquells braços que ja no hi eren.

Estava ben tipa de tot. De passar estretors; de no saber què fer amb la seva vida... i de l'institut! I és que, malgrat

que no era una mala estudiant tot i haver arribat a tercer d'ESO després d'haver repetit algun curs, tenia la convicció que aquell no era el seu camí.

Fins que es va plantar. Ja no podia més.

–Mama, no ens fan falta títols, sinó diners. Que no veus que et mates a netejar escales per quatre peles? Treballes tot el dia i ni així ens en sortim –li va deixar anar un vespre, quan la dona, que acabava de tornar de la feina, es despullava d'esma a la seva habitació, sense forces, amb l'amargor encallada a la gola.

–I ja soc prou gran per donar-te un cop de mà.

Li parlava amb ràbia, amb fredor; sense moure ni un sol múscul del cos. I aquell nus que tenallava la gola de la mare s'anava desfent i li enaiguava els ulls.

–Que no ho veus, que només ens tenim l'una a l'altra? I ja tinc setze anys, mama. Vull treballar. Si jo treballo, anirem més bé de diners. Potser podràs deixar la feina de les tardes.

Va intentar un somriure. Però estava tan poc acostumada als somriures, que només li va sortir una ganyota esquinçada.

–Fins i tot, qui sap?, ens podríem donar algun caprici. De tant en tant.

La mare li va acaronar el front amb tendresa i es va deixar convèncer. Ella tampoc podia més. Havia intentat que aquella situació no esquitxés la seva filla. Que pogués continuar estudiant, tenir un bon futur. Però havia estat endebades. La necessitava per tirar endavant. Era veritat: només es tenien l'una a l'altra.

Una tieta que treballava en un edifici d'oficines del barri li va trobar feina. Necessitaven noies per al torn de neteja de

nit. I com més joves millor, perquè les grans o les que estaven casades i tenien fills no aguantaven aquells torns tan feixucs.

En tornar el primer dia, a l'alba, la mare ja l'esperava desperta. Li havia preparat cafè i un bon esmorzar. S'havia proposat rebre-la amb un somriure, però així que la va veure entrar per la porta es va haver de tancar el rostre amb les mans i es va esforçar a reprimir un sanglot.

–Ai, filla! Que t'hagi de veure així tan joveneta. Com és que tot ens ha anat tan malament?

Però ella estava contenta. Gairebé feliç.

–Mama! Que no vinc de la guerra. Només és una feina. És que ets molt *pel·liculera!*

Al cap d'una setmana qui plorava en tornar de la feina era ella. O gairebé. Estava baldada. Enyorava el *dolce far niente* de l'insti. Però davant de la mare dissimulava. El seu sou els anava molt bé. No podien renunciar-hi.

A més, la feina a la fàbrica també tenia coses bones. Gairebé totes les noies eren joves, potser no tant com ella, que era la més joveneta de la colla. I la majoria eren eixerides i trempades, menys un parell de gates maules amb qui més valia no tenir-hi tracte.

De seguida es va enganxar a la Sumpta i a la Maria.

La Sumpta tenia vint anys i la Maria divuit. La Sumpta era xerraire i extravertida. Li agradava cantussejar mentre treballava i sempre en tenia alguna per explicar. No es pot dir que fos bonica, però cridava l'atenció. Potser perquè, més que pintar-se, li agradava decorar-se. Tot en ella era excessiu: la roba, el maquillatge, les paraules...

Ella no acabava d'entendre com la Sumpta i la Maria eren tan amigues. Perquè la Maria era ben bé l'altra cara

de la moneda, tan reservada que gairebé fregava el misteri. I tan bonica, amb aquells ulls daurats grans que t'atraven, que no li calia res més per cridar l'atenció que una mirada.

Havia de reconèixer que s'havia deixat enlluernar per aquelles dues noies tan diferents i s'hi havia enganxat com un musclo s'enganxa a les roques. Però, evidentment, de qui aprenia més coses era de la Sumpta.

Ella havia sortit amb algun xicot de l'institut. En canvi, la Sumpta els explicava cada cosa! La Maria sempre s'escoltava les batalletes de la Sumpta en silenci. Mai sabies del cert què coi pensava, la Maria. Però ella al·lucinava amb les històries de la Sumpta

Per això, quan la Sumpta les va convidar totes dues a sortir un diumenge amb el seu grup d'amics, ella no va dubtar ni un moment a acceptar. Va pensar que la vida li canviaria gràcies a aquelles noves amistats. Que estava a punt d'entrar de ple al món dels adults. Se sentia engrescada. Feliç.

La realitat va ser bastant decebedora.

5. L'Eduard Aimamí

L, Eduard Aimamí era, aquells dies, un polític en ascens.

Amb cinquanta-tres anys havia dut a terme una carrera política meteòrica i, pel que semblava, irreprotxable, sense fissures.

Havia fet les primeres passes en el món empresarial i havia arribat a ser director general d'una de les societats financeres catalanes més importants, Xarxa Econòmica Catalana (XEC). Des d'allà havia arribat a la gestió pública treballant a l'ajuntament de la ciutat, en l'àrea de transports, en uns moments en què aquest tema era espinós i difícil en l'organització urbana. La seva mà de ferro es va deixar notar.

Home ambiciós, no va posar cap límit al seu ascens. Es va deixar temptar per més d'un partit i, fins i tot, va militar a les files d'un dels grans.

Però no en tenia prou i va fundar el seu propi partit, el DEM (Democràcia en Marxa), una força política amb aires pretesament renovadors i decididament conserva-

dors que va reclutar cares molt conegudes no tan sols del món de la política, sinó també de la cultura, i que, meteòricament, es va situar entre les forces vives del panorama polític del país.

Ara volia tornar a l'ajuntament. Però com a alcalde.

I tal com anaven la campanya i les enquestes, a tan sols un mes de les municipals, semblava molt possible que ho aconseguís.

La faceta social del candidat a l'alcaldia tampoc passava desapercibuda.

L'Eduard Aimamí era un home de pell blanca, de dents blanques i de camises molt blanques. Tot ell era d'un blanc que enlluernava. Un home d'una elegància innata, de maneres exquisides, amb carisma de líder i somriure d'anunci de dentífric. Un home amb encant. Que abusava del seu encant.

Transpirava seguretat quan parlava amb els mitjans. Era imprescindible en qualsevol festa amb aspiració a convertir-se en esdeveniment. La seva presència era constantment requerida en tot tipus d'actes socials, però ell sabia escollir i anava on havia d'anar. Sempre es feia acompanyar de la seva dona. Una dona rossa, guapa, tan elegant, enlluernadora i somrient com el seu marit.

El perfil de l'Eduard Aimamí no encaixava, decididament, amb el d'un assassí. Bé, amb la imatge que normalment tenim d'un assassí.

Què hi feia, doncs, jo, assegut davant de la platja, mirant com trencaven les onades, esperant una noia estranya i fugissera, que havia adjudicat al candidat l'únic adjectiu que ningú gosaria adjudicar-li mai?

No tenia cap resposta lògica. I em sentia imbècil.

Per dins, en el meu interior més recòndit, hi naixia i creixia per moments un però inquietant...

S'havien disparat totes les alertes del meu cervell periòdic.